

דף כז.

עין משפט א.ב.

אה"ע סימן ז סעיף יא
עין בסעיף הקודם

עין משפט ג.

אה"ע סימן ז סעיף י

יב. עיר שהקיפּוה כותים^ז במצור מכל רוחותיה, שא"א לאשה שתמלט וגם אין מחבואה שם שיכולה להחזיק אפי' אשה אחת, אסורה לבעלה כהן. אבל אם אפשר להמלט או שיש מחבואה אפי' המחזיקה רק אשה אחת אם היא אומרת^ח טהורה אני נאמנת.

עין משפט ד.

אה"ע סימן ז סעיף א
עין לעיל דף כו: עין משפט ג.ד.

עין משפט ה.

יו"ד סימן קכט סעיף יב

יג. טו. חיל שנכנס לעיר ונכנס לבית ישראל בשעת שלום והחביות פתוחות אפי' הן פקוקות אסורות^ט ואם הם סתומות במגופה של טיט מותרות.
ואם זה בשעת מלחמה^י אלו ואלו מותרות, ודוקא פתוחות מתחילתן

ז. ויש מחלוקת הפוסקים אם בגדוד של אותה מלכות דוקא, שיש להם פנאי לבעול, או אפי' בגדוד אחר דלזה אין פנאי כך דעת הר"ף, והרא"ש והרמב"ם והשו"ע פסקו להקל דרך בגדוד של אותה מלכות.

ח. אפי' בלי עד אחד שמסייעה, ומשמע דוקא שתאמר בפני ב"ד טהורה אני, אבל אנו לא טוענין לה. כך דעת הרמב"ם ותוס', אבל הר"ן חולק וסובר דאף בלא אומרת טהורה אני, תולין שנמלטה או היתה במחבואה וטהורה היא. כ"כ הח"מ.

ט. ממשנה שם. ופקוקות כפתוחות דמי כשמחזיר הפקק לא משום הפחד אלא משום אורחא דמילתא להחזיר הפקק. אבל סתומות מותרות שזה ראייה שלא פתחום שאם פתחום לא היו מחזירים המגופה להם דאין אימת אדם עליהם. ש"ך ס"ק ל'.

י. בין חיל של אותה מדינה בין של מדינה אחרת. ב"י, דטרודים הם.

אבל סתומות ונפתחו חוששין להם^כ.

עין משפט ו.ז.ז.ט.

אה"ע סימן ז סעיף י

עיין לעיל עין משפט ג

דף כז:

עין משפט ב.

אה"ע סימן ז סעיף י

עיין לעיל דף כז. עין משפט ג

עין משפט ג.

אה"ע סימן קמח סעיף ב

ב. כל המגרש על תנאי בין דמעכשיו בין בתנאי דאם, הרי זה לא יתייחד עמה כל זמן שלא נתקיים התנאי^ל, אלא יתייחד עמה בפני עד אחד, אפי' עבד או שפחה, חוץ משפחתה או בנה הקטן^מ, ואם נתייחד עמה בפני עדים, והיא והוא ראו העדים^נ אפי' נתקיים התנאי אח"כ הרי זה ספק מגורשת, שמא בעלה ביטל הגט.

כ. כ"כ הר"ן שם, וכמו בסעיף י"א בהרמ"א. וכתב הט"ז דתמוה מדוע לא נאמר שבאו בשביל ממון שהרי בשעת מלחמה הוא. ותיירץ דצ"ל כאן מיירי במקום שאין רגילין להצניע ממון בין חביות היין ע"ש.

ל. אפי' שכ"מ שנוטה למות וגוסס, אסור להתייחד עמה בלא עד, תשובת הרשב"א.

מ. מתוספתא ומביאה הרי"ף. וה"ה נערה בת י"ב שנה שיודעת ובושה ממנה הוי שומר, ויכול להתייחד על פיה, כ"כ המהרי"ט.

נ. דחיישין לקידושין מחדש משום הכי בעינן שראוה ג"כ העדים כמ"ש בס"י מ"ב, ומזה מוכח דהשו"ע ס"ל כהרמב"ם דאם נישאת בנתיים לאחר קודם שנתקיים התנאי לא תצא אם נתקיים התנאי אח"כ, כמ"ש בס"י קמ"ג ובס"י קמ"ו, וא"כ דשמא ביחוד זה קידשה הוא מחדש, ואין לומר שהטעם הוא דשמא ביטל הגט, דזה לא מהני בנתן לה נאמנות, או התנה אתה תנאי שאין בידה לקיים, כי אז אין חשש שביטלו אלא ע"כ הטעם דשמא קידשה ביחוד איתה אם יתברר שאח"כ התקיים התנאי. ועיין בכ"ש באריכות ס"ק ז'.

את הספרים של הרב מ. אלתר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל,

ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

עין משפט ד.

אה"ע סימן ז סעיף ב

ב. אין אדם מעיד על אשתו השבויה אף במסל"ת שלא נטמאה, דאין אדם מעיד לעצמו. וה"ה שפחה אינה נאמנת אלא במסל"ת.

הגה: ג. כותי מסל"ת^ס פסול בשבויה, ויש חולקים. וה"ה בעד מפי עד והמחלוקת היא, אם דמיא עדות שבויה לעדות אשה.

עין משפט ה.

חור"מ סימן כח סעיף ה

ה. י. תלמיד חכם^ע היודע עדות לחברו, ותבעו שיעיד לפני בי"ד שקטן ממנו, אם הוא עדות ממון אינו חייב ללכת לפניהם, אלא שולחים לו ג' אנשים לגבות עדותו. אבל אם זה^פ לאפרושי מאיסורא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' וחייב לבוא ולמסור עדותו.

ה. יא. אם יש^ז הוכחה שבע"ד אדם, כופין אותו שהוא בעצמו יביא העדים של הצד שכנגדו.

עין משפט ו.

אה"ע סימן ז סעיף ב

עיין לעיל עין משפט ד

ס. כתובות כ"ז ע"ב ודעה ראשונה היא דעת הרא"ש ויש חולקים הוא הריא"ז.
ע. מגמ' שבועות דף ל' ע"ב. ושולחין ג' אנשים שהם בי"ד לקבלת העדות, ובי"ד אח"כ מוסר לבי"ד כמבואר בסעיף כ"ג.

ובספר פעמוני זהב תמה הרי צריך להעיד בפני הבעל דין כמ"ש בסעיף ט"ו, וע"כ הכריח שאומרים לבעל דינו אם רוצה ללכת לשם הרשות בידו. והביא ראייה מסי' קכ"ד לגבי נשים יקרות ומדברי הסמ"ע והש"ך שם, ואם הבעל דין אינו רוצה ללכת לשם הרשות בידו לחבול בעצמו. ולפ"ז כשביה"ד שולח לת"ח לקבל ממנו עדות בכתב צריך לומר לבעל דין שיכול ללכת לשם בעת קבלת העדות ממנו, שיהיה בפניו, ופשוט הוא.

פ. לא מבעיא אם הבי"ד רוצים להתיר אשה והוא יודע שאסורה שחייב לבוא, אלא אפי' להיפך שהוא יודע שמותרת חייב להעיד, וחומרא דאתי לידי קולא הוא לענין אם יקדשנה אחר ויודיעוה שבעלה חי וילך ויקדש אחת מקרובותיה, ודלא כהב"י ע"פ פי' רש"י דכתב שבכה"ג אינו מעיד, ועיין בסמ"ע.

צ. כ"כ הטור והביאו הרמ"א.

את הספרים של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל,
ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

עין משפט ז.

אה"ע סימן ז סעיף א

א. שבויה מבת ג' שנים ויום אחד ומעלה אסורה^ק לכהן שהיא ספק זונה. ואם יש לה עד אחד שלא נתייחד עמה הגוי, אפי' העד הוא אשה או עבד או קרוב^י או צרתה^ש או קטן^ת לפי תומו מותרת לכהן.

עין משפט זז.

אה"ע סימן ז סעיף ב

עיין לעיל עין משפט ד

עין משפט ט.

אה"ע סימן ז סעיף ט

ט. יא. נאסרה על בעלה הכהן משום שבויה, הואיל וזה רק מספק^א, מותרת לדור עמו אחרי גירושה בחצר אחד עם בני ביתו. אך אם יש עליה עדי טומאה, אסורה בחצר אחד איתו גם אחרי גירושה כגרושה דעלמא.

עין משפט י.

אה"ע סימן ו סעיף ז

ז. י. כהן שגירש את אשתו לא תדור עמו במבנה אחד^ב ונדחית היא מפניו אם זה חצר של שניהם או שכירות, אבל אם זה ביתה אינה נדחית

ק. מכתובות כ"ב ע"א, ורמב"ם פ' י"ח מהלכות איסורי ביאה.

ר. ומשמע אפי' בנה ובתה, וכן כתב הרי"ף חוץ משפחה אך לדעת הר"ן הרא"ש והמגיד בנה ובתה שווים לשפחה ואינם נאמנים. כ"כ הח"מ.

ש. צ"ע דהלא כותית במסל"ת לא מהני לשבויה ואילו במת בעלה ס"ל להרא"ש דגם כותית מסל"ת נאמנת. ובצרתה לא נאמנת במת בעלה אפי' במסל"ת וא"כ איך מהני כאן צרתה אפי' בלי מסל"ת כך העיר הח"מ.

ת. אפי' בנה הקטן אינו נאמן אלא במסל"ת, אולם מהרי"ף יראה דרק שפחה אינה נאמנת אבל בנה נאמן אף בלא מסל"ת וכן הוא בירושלמי. כ"כ הח"מ.

א. שם בכתובות כ"ז.

ב. מבריתא כתובות כ"ח. ואם נישאת לאחר תליא בפלוגתא בין התוס' להרא"ש והר"ן. דלהרא"ש ור"ן כל שהאיסור חמור צריך הרחקה יותר, א"כ ק"ו אם נישאת לאחר ולתוס' כשהאיסור חמור קיל ומותרת בנישאת לאחר כ"כ הב"ש.

את הספרים של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל,
ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

מפניו.

אח"ע סימן קיט פ"ה ז

יא. גירש את אשתו מהנישואין לא תדור עמו בחצר אחת^א, ואם הוא כהן אסור לו לדור בכל המבוי. וכפר קטן דינו כמבוי.

יב. נישאת לאחר אפי' באשת ישראל לא תדור עם המגרש^ב באותו מבוי^ה.

יג. אם רשות הרבים מפסיקה ביניהם אף דאין שם יהודים אלא הם, שרי לגור^י.

יד. גירשה משום שהיתה אסורה עליו^ז, אפי' עדיין לא נישאת לאחר

ג. כתובות כ"ז ע"ב וכ"ח ע"א ורמב"ם. והטעם דרגילה ברמיזותיו ושמא יבואו לידי איסור, ואפי' שפנוי' היא גזרו חז"ל בפנוי' אפי' ביחוד. ואם הם נזהרים שיהיו אחרים תמיד איתם שרי כמעשה דר' זכריה בן הקצב. כ"כ הח"מ ס"ק י"ז ועיקר. אף דהב"ש דעתו להחמיר.

ד. ואפי' אם נתגרשה מהשני, מכיון דאיכא איסור לאו כמו בכהן, וכן הוא בטור והרא"ש, אבל ר"י כתב מאחר דקימ"ל דהמחזיר גרושתו עובר רק בקידוש ולא בבעל ואינו לוקה בבעל שהוי' כתיב בה, א"כ אין איסור לאו בנתגרשה מהשני, וע"כ אין איסור בכל המבוי עיין בח"מ. ולפ"ז א"כ בכהן לר"י איכא איסור בביאה, וצריך ביאור דהרי גם בכהן כתיב לא יקח ורק בקיחה לכאורה עובר על איסור לאו ולא על ביאה לבד וצ"ע. ואולי מצד הלאו דלא יחלל וזה אפי' בלי קידושין. והרמב"ם דימה ממזרת שלא עוברים עליה בלאו רק בקיחה ולא בביאה ואחרים חלקו עליו וסוברים דאף בלא קיחה אלא בביאה גרידא עוברים בלאו דלא יבוא ממזר בקהל ה'.

ה. וחזן למבוי מותר, אבל לדעת הטור בכל השכונה אסורה אם נישאת לאחר, וכתב הח"מ שכיון שדעת הרמב"ם דכפר קטן נידון כמבוי, לכן השמיט דעת הטור. וכל זה דוקא במבוי סתום אבל מפולש שרי, ב"י מתוס' ור"ן.

ו. ואם בית אחד ליד השני, יכול לבוא דרך הכותל, אבל אם בית אחד מפסיק ביניהם דצריכים לעבור דרך ר"ה שרי, כ"כ הח"מ. אבל למעשה אין להקל ובפרט דיש רינון, וראיותיו של ת"ה שהתיר קלושות באין שם יהודים, כ"כ הח"מ.

ז. והיינו מן התורה כגון סוטה או רואה דם מחמת תשמיש כ"כ הח"מ, והב"ש חולק דאפי' באיסור דרבנן אסורים בכל המבוי.

את הספרים של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל,
ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

דינה כנישאת לאחר ואסורה בכל אותו מבוי, דיש בה איסור לאו.